

nek és díjnak komoly értéke volt a szakmában!

De lássuk – a teljesség igénye nélkül –, mi is a helyzet ma! A 70-es évekhez képest – amikor még igazán csak a VDSZ Bartók Táncegyüttesének táncosai követték az autentikus táncolási mód elsajátításának módszereit (magyarul: ők ismerték olyan mélyen egy-egy tájegység táncait, hogy szabadon tudták improvizálni is azt) – napjainkra elvárás lett a táncok *anyanyelvi* szintű ismerete. Továbbá a színpadon megjelenő táncanyagokat nemcsak egy falura, de olykor egy-egy kiemelkedő táncos egyéniség tánc tudására szűkítik a koreográfusok. S bár ez a jelenség a színpadi megoldások tárházának, eszközeinek szegényedését is jelelhetné, hála néhány kiemelkedő alkotóműhelynek és alkotónak, mégsem ez történik. A legjobb példa erre a *Jászság Népi Együttes*, amely évtizedek óta mértékadó a táncos- és koreográfus-képzés tekintetében. Bármelyik Kárpát-medencei táncnyelvet, amellyel eddig foglalkoztak, *folyékonan beszélnek*, és képesek azt nemcsak hitelesen eljátszani, hanem egyúttal az adott tánckörnyezetet is hitelesen színpadra idézni. Nagyszerű, hogy a 35-40 éves korosztály is aktív táncosként, alkotóként van jelen a színpadon, így biztosítva egyfajta

folytonosságot az együttes életében, pontosan úgy, ahogy a hagyományos falusi táncéletben is történik. A Jászság Népi Együttes a zsűri egyöntetű véleménye alapján nyerte el a *Fesztivál Együttes Nagydíját (1.)* és az *Autentikus kategória koreográfusi I. díja* is a jászberényi *Dudás Dánielt* illetve a *Búcsúzzak el utoljára* című, *Jakab József* magyar-ózdai hagyományörző táncosra emlékező koreográfiájáért. Nemcsak erre a táncszámra, de *Szűcs Gábor: Táncok Bökönyből* című autentikus és *Sas Roland: Egy asszony...* című táncszínházi kategóriában induló számaira is jellemző volt a kidolgozott dramaturgiára való törekvés, az igényes és ötletes színpadi világítás használata és a szinte filmszerű látásmód (5.).

Sas Roland száma és néhány másik versenyszám viszont arra készítette a zsűrit, hogy a legközelebbi fesztivál-kiírásban a számokat rövidebb időtartamra korlátozza. Ugyanis a 20 perc – főleg a táncszínházi kategóriában – hosszúnak bizonyult, és nem ösztönözte az alkotókat a tömörebb szerkesztésre. Ez még *ifj. Zsuráfszky Zoltán* megannyi jó látvány- és mozgásötletben gazdag *Idéző 100962 HA* című koreográfiájára is igaz, mely a *táncszínházi kategória I. díját* nyerte el. Hivatásos táncosokat felvonultató kama-

raszámában az ún. „kortárs” trendet idéző zenei és mozgásanyagával a koreográfus bátran és ízléssel használta a modern táncirányzatokban és kortárs néptáncban is megszerzett jártasságát. Mégis jó lenne, ha újabb munkáiban sem felejtene el azt a többlettudást, amit az autentikus néptánc ismerete eredményez, mert művei ettől maradhatnak még táncosabbak, ritmikusabbak. *Gera Anita* az ebben a táncszámban nyújtott teljesítményéért kapta a *legjobb női szóló* címet (4.). A zsűri ezeken kívül még két azonos értékű *Koreográfusi különdíjat* osztott ki. *Taba Csaba: Juhmérés Mérán* című száma – ötletesen és mértékkel kihasználva a színház adta lehetőségeket –, meggyőzően idézte föl az állattartáshoz kapcsolódó erdélyi táncos szokást (6.). A koreográfia erőssége tömörségében és realiztikus, mégis lírai képeiben rejlett, melyhez a *Tisza Táncegyüttes* lelkes és stílushű előadásra való törekvése is hozzájárult. A másik különdíjat a *Rászállott a harmat - Vajdaszentiványi tánc Toni Árpád emlékére* című *Varga János-koreográfia* kapta, melynek merészsége éppen abban rejlett, hogy az egykori nagyszerű zenészre, cimbalmosra emlékezés adta a táncszám nyitóképének nem szokványos alapötletét. A sok fiatal felvonultató

Jegyzetek a XX. Szolnoki Országos Néptáncfesztiválról

